

Lotta Lassbos målningar frihetslängtan och skönhet.

Det finns stunder i varje människas liv som inte låter sig fångas. Det finns ögonblick som man upplever som heliga. Det är märkligt att försöka beskriva dessa syner och minnen, dessa intryck som varligt tar plats i våra sinnen för att ständigt bli kvar. Som till exempel ärren efter en olycka. Eller en kärlekssorg, kanske en tatuering på ditt bröst eller din arm. Det handlar om något som drabbat dig och kanske till och med levandegjort dig.

En syn, en händelse som inte kan eller skall utplånas. Med detta sagt vill jag ta upp det namn som motiverat denna text. Dessa funderingar kring Lotta Lassbos målningar. Lottas konst.

Jag vill börja med ett gammalt minne. Bakgrunden var att jag vid ett besök på Louisiana kommit att stå i stum förundran inför den amerikanske Sam Francis verk. Bilderna var berusande, färgstarka och abstrakta. Jag skulle efter hemkomsten hålla ett anspråkslöst kåseri om det jag sett.

Men det var tji. Plötsligt var jag, den som ofta talar mest, stum. När jag började mitt försök att tala så kände jag mig som en tjuv. Som om jag gjorde intrång i Francis värld och liv. Det kändes oanständigt och allt för intimt att prata sönder hemligheten. Att prata sönder bilderna.

Och varför berättar jag det här nu? Jo därför att jag känner lite av samma känsla nu när jag sett Lottas bilder och i ord ska försöka formulera min känsla inför hennes konst. De må vara olika i sitt skapande men de är båda sökare i sin konst. Sökande efter både skönhet och konstnärlig frihet. Men också sökande efter att fånga stunden, ögonblicket och känslan.

Här medges att det kan vara mycket svårt att i ord försöka fånga och beskriva Lotta Lassbos ögonblick. Svårt därför att vi sällan befinner oss i ögonblicket, för så fort vi är i det så har nuet blivit ett då. Men i Lottas bilder ser jag nuet vara kvar länge. Det kan vara något som har med andakt att göra. Kanske en bit helighet. Jo så kan det vara. Och plötsligt viker min blyga stumhet av och jag kliver in i hennes penseldrag, hennes drag av blått, hennes stänk av rött och smekande i gult. Det är stillhet och tivoli på samma gång och jag får sitta högst upp i pariserhjulets vagn och blicka ut över hela härligheten.

När jag ser hennes poetiska verk *Karneval* så tänker jag att den måste ha målats i ett lyckorus. Jag vågar till och med garantera att målning skapats i stor glädje. Så klart känns glädjen även i mig när jag ser den.

En annan målning, *Happy Holi*, äger och utstrålar en känslighet, en sensibilitet som går utanpå det mesta i hennes konst. Formaten är gärna stora. Det är en kavalkad av färger som rumlar och omfamnar varandra i en yster dans. Extra allt. Och jag blir glad och varm. Det är naturligtvis ingen tvekan om att Lotta älskar det hon gör. Med både lek och allvar utforskar hon måleriets och färgernas kraft och mysterium. Kanske är det så att skapandet och kreativiteten är något som måste göras för att livet ska levas fullt ut. Och jag tänker att att Lotta Lassbo lika mycket utforskar sitt eget livs kraft och mysterium när hon skrider till verket där vid målarduken.

Kan det vara så Lotta?

Någon anser att konstens uppgift är att vara dekorativ. Någon annan anser att konsten ska utmana och provocera. Någon vet att den bara måste måla sin historia, sin smärta eller glädje för att kunna leva. Någon ser världen genom sina bilder. Någon målar in sitt skratt i ett grönt penseldrag. Jag tänker att Lotta kommunicerar omvärlden genom sina alster. Tack för att jag fick vara med i det samtalet.

Människan lämnar spår efter sig på jorden. Ja faktiskt var helst hon en drar fram. Vi ser det spåren överallt. Tydligast kan vi kanske erfara dessa spår i litteraturen och i bildkonsten. Lotta Lassbos spår är innerligt vackra och stämningsfulla. Det är bilder som ger en känsla av frihet och lycka. Det är bilder som jag skulle vilja se uppförstorade och placerade så att de kan ge lysande liv i de ofta allt för gråa stadsmiljöer som vi har så gott om i Sverige idag.

Så Lotta, fortsätt länge att tala till oss genom dina bilder. Låt oss tillsammans, konstnären och betraktaren leva våra liv på riktigt och fullt ut. Låt oss fylla pariserhjulets alla korgar till sista plats och flyga högt. Jag är den första att lösa biljett till ditt äventyr. Till vårt äventyr som kallas livet.

Stig-Åke Stålnacke